

1914-1930

Cada dia es fa més necessari recordar a tots els pobles i a la classe obrera particularment la declaració de la guerra que durà 1,561 dies i costà la vida a 10 milions de soldats, a 7 milions de paisans i que ha deixat en les llars a 20 milions d'invalíds.

Llavors, mentre els pobles de tots colors, amb la follia d'un suïcidí recíproc vessaven llur sang sobre els camps de batalla, i vells, dones i infants romanien en les llars sofrint tota mena de misèries, els aprofitadors de la guerra, els acaparadors de queviures, realitzaven beneficis fantàstics.

Actualment, dotze anys després de finalda la guerra, els que d'ella s'aprofitaren segueixen gaudint tranquilament dels sagnants beneficis sots la forma de rendes i amortitzacions dels deutes de la guerra, que el mateix en els països vencedors com en els vençuts, puguen quantitats fabuloses. Sols els Estats Units paguen aquest any 1,162.000.000 de dòlars per interessos i amortitzacions dels deutes de guerra, o siguin 80 milions de francs per dia. El poble anglès reparteix als accionistes dels deutes militars 120 milions de francs per dia, o siguin 5 milions per hora. El mateix passa en els altres països.

Al fi de reunir sumes tan «colosals», els Estats han augmentat els impostos (ja en l'any 1914 sofriren un augment inconcebible), impostos que en definitiva són extrets del proletariat productor, l'únic creador de totes les riqueses. Per altra part, la protecció de l'indústria indígena imposa drets d'entrada cada dia més alts: és la guerra internacional de tarifes que persisteix.

L'indústria es ressarceix per mitjà de l'aplicació d'una racionalització refinada, amb l'objecte d'explotar els treballadors com més millor, sense preocupar-se de llur salut física i moral, destruint així tota la significació moral de la jornada de 8 hores. Els impostos aclaparadors que redueixen al mínim les possibilitats de compra de l'obrer, el sobreaugment de les barreres duaneres que ofeguen el canvi internacional i l'intensificació de la racionalització que aparta cada vegada més als treballadors del procés de la producció, ha creat

una paralització de braços productors com jamai s'havia vist abans de la guerra de 1914. En els grans països no es compten ja per mils els sense treball, sinó per milions. El resultat de la desesperació de la classe obrera es manifesta clarament en la negra estadística dels suïcidis en l'Europa Central, que augmenta tots els dies d'una faisó alarmant.

Les injustícies que el capitalisme fa sentir contra la classe obrera de raça blanca, les fa sentir en forma més inícuca contra els païssos de color, en les colònies. Anglaterra, a la Índia; Holanda, a Indonèsia; França, a Indoxina; Bèlgica, en el Congo; Itàlia, a Àfrica (i no diem res de les artzanyes dels Estats Units a l'Amèrica Central) no dominen més que per un règim de terror i de sang; una dictadura que es descobreix cada dia més. En els immensos territoris de Xina, en la totalitat de la Índia britànica (sumen aquests dos països junts casi la meitat de la raça humana) regna el flagell de la fam, de la mort per la fam. I per completar l'infern en que actualment es debateix la raça humana, es prossegueix en tots els països i baix tots els règims l'organització per a la guerra, amb una febre d'activitat que ratlla en la follia.

En l'any 1913 comptava el món amb 20 milions de soldats exercitats i avui compta amb 30 milions. Els gastos militars són el doble dels d'aquella època. Els regiments moderns compten actualment amb set vegades més de metralladores que llavors. Cada dia són més nombrosos els països que organitzen obertament o en secret tota indústria nacional en indústria de guerra. Es construeixen per mils els avions de bombardeig amb una capacitat cada vegada major i amb mires a la propera guerra aèria. La guerra dels gasos i de bactèries es prepara internacionalment sobre bases científiques.

Després de la conferència naval de Londres, es veu clar que el seu resultat ha estat intensificar la ruïnosa carrera dels armaments entre França i Itàlia i altres països. Els Estats Units procedeixen a renovar i a augmentar llur marina de guerra per l'import de mil milions de dòlars, encarregant a més 322 avions de bombardeig. Al mateix temps, Anglaterra construeix nous vaixells de guerra i els militars en el Japó exigeixen 125 milions de yens per a l'ampliació de la flota aèria. Els Països Baixos desitgen augmentar la seva flo-

ta militar en un 50 per 100, per un import de 120 milions de florins. Ademés del seu pressupost ordinari, la França consagrà 5 mil milions de francs per a posar en peu de guerra el seu exèrcit, la seva marina i la flota aèria. Itàlia construeix nous vaixells de guerra per dotzenes; avions per centenars, i està refermant el seu militarisme per tots els mitjans possibles. Alemanya, Austria i Hongria, amb l'apoi d'Itàlia, reclamen cada volta amb més intensitat la restauració del servei militar obligatori i del seu antic militarisme. França consagra el 70 per 100 del seu pressupost total al pagament d'interessos, a l'amortització dels deutes de la guerra i a la preparació de la propera. Els Estats Units el 72 per 100, i Anglaterra el 75.

Mentrestant, els fills dels treballadors, en tots els països, en llur qualitat de futurs soldats o de futurs obrers de l'indústria de guerra, van essent destinats a ésser asfixiats pels gasos o destroçats per les bombes tirades pels avions, emmetzinats com estan pel nacionalisme bel·licós dels llibres de text, trobant-se la generació que puja preparada internacionalment per a cometre nous assassinats col·lectius entre els pobles.

I naturalment, el desarmament voluntari pels governs, desarmament promès amb tota solemnitat durant la guerra mundial, no s'ha portat a terme. Que els imperialistes vegin fracassar llurs conferències de pau, i el fet de que no es prenguin en sèrio la mateixa Societat de Nacions, ni el pacte Kellog, això no deu inquietar els treballadors. L'imperialisme no pot portar al món més que una pau imperialista, un armistici entre dos conflictes sagnants caracteritzats per una explotació més intensiva de la classe obrera. Si els imperialistes s'haguessin pogut posar d'acord en el curs de les seves conferències internacionals, això hauria estat sots la base del repartiment del botí obtingut en l'esgotament del poble de raça blanca i de color.

En cas de declaració de guerra, serà per mitjà de la vaga general i la rebel·lió col·lectiva com s'enderrocarà la força malfèlica de l'imperialisme i com s'organitzarà una societat en la qual regirà una pau veritadera, és dir, la pau del proletariat.

«Bureau» Internacional Antimilitarista
Recopilació d'AMIC

RÓTULS CRISTALLS
Papers de fantasia
Especialitat
en imitacions de
marbre i fusta

Miquel Soto

PINTOR DECORADOR

PREUS ECONÓMICS

Carrer de Girona, 96

GRANOLLERS